
GLAVA 22

Intervjui sa profesorima

22.1 Intervju sa profesoricom Draganom Stanković

– Otkud ljubav prema matematici? Kako i kada ste odlučili da je baš matematika ono što želite da studirate i ono čime želite da se bavite u životu?

Ljubav prema matematici rodila se još u osnovnoj školi, zahvaljujući nastavniku Janku Vujoviću koji nas je na vrlo zanimljiv način upoznavao sa osnovama matematike. Definitivnu odluku za studiranje donijela sam u 2.razredu gimnazije, veliku potporu u tome mi je dao moj razredni starješina i sam prof. matematike, Mladen Kesler. Tada nisam razmišljala da budem profesorica, čak sam i upisala smjer Numerička matem sa kibernetikom u želji da radim u nekom računskom centru i da se bavim programiranjem. Ideja da se oprobam u učionici nastala je savim slučajno, na poziv direktora srednje škole Mirka Maslovara.

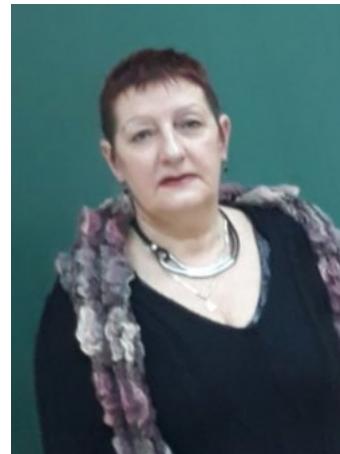
– Predajete predmet koji zna biti „bauk“ za mnoge učenike... kako se borite protiv takvog straha, kako motivišete učenike da zavole Vaš predmet?

Matematika nije bauk, ko voli i naučiće je, ko ne voli, savladaće bar osnovne stvari. Na žalost, priznajem, teško je motivisati djecu da uče matematiku, ali se trudim da, makar i u najmanjoj mjeri, otkriju ljepote koje se kriju u ovom predmetu.

Znam im reći da se sa matematikom sreću još u porodilištu, prvo me gledaju začuđeno, ali kada im kažem da se njihova visina i težina bilježe brojevima, onda klimnu glavom i kažu kako o tome nisu ni razmišljali na taj način ...trudim se da im čas bude zanimljiv, znam im, u pauzi između zadataka, ispričati neku priču o generacijama prije njihovih... pričam im i o životima slavnih matematičara, o životu uopšte, posebno ako su nedisciplinovani... Mada...priča zna biti i mač sa dvije oštice...jer bi oni radije slušali nego radili zadatke, ne shvataju da je funkcija priče samo pauza nakon koje treba još više raditi ☺.

– Morate li se stalno usavršavati?

Moram, naravno...jedno je usavršavanje kroz seminare, a drugo je lično usavršavanje...matematičar mora poznavati rad na računaru da bi osavre-

Dragana Stanković

menio svoja predavanja, a u isto vrijeme i da bi nadograđivao svoja znanja.

– Vi ste nastavnica sa najviše godina radnog staža u Školi. Opišite nam radni dan sa početka, sa sredine svoje bogate nastavničke karijere i danas. Koliko su se promjenila djeca? Koliko su se promjenili roditelji? Koliko se promijenilo nastavno gradivo?

Moje prve generacije učenika, danas su to već ljudi u poznim četrdesetima, bile su veoma disciplinovane i veoma dobri učenici, moj radni dan je bio pun elana jer smo puno davali jedni drugima, jednostavno su tražili od mene još veća znaja od onih koja su bila predviđena programom. Kako su se godine mog radnog iskustva uvećavale, učenici su bili sve manje zainteresovani za učenje, a nedisciplina je bila daleko veća...ne znam, možda

su te novije generacije bile ogledalo ratnog vremena...i okruženja u kojima su stasavali...današnje generacije su, po mojoj ocjeni, previše opuštene, previše razmažene i skoro da uopšre nisu ambiciozne...

Gradivo se nije puno mijenjalo... programi su uglavnom slični, ali uspjeh generacija je mnogo slabiji u odnosu na ranije periode... kako godine mog staža idu prema gore, tako ta neka prosječna ocjena iz matematike ide ka dolje...skoro da ne možemo naći zainteresovanog, dobrog učeni-

ka da se priprema za takmičenje.

Roditelji su veoma korektni, uglavnom...ne vidim veliku razliku između roditelja mojih prvih generacija i roditelja danas, moguće da je danas ipak malo veći broj onih koji povlađuju svojoj djeci, i oni griješe.

– A koliko su se vremena promijenila od trenutka kada ste Vi bili u učeničkoj klupi do danas?

Aoooo...pa moja generacija je bila daleko odgovornija, ambicioznija i vrijednija nego ove sadašnje. Za nas je profesor bio bog...kada bismo ga sreli u gradu, već na razdaljini od 50 metara od njega, razmišljali smo da li su nam ruke u džepovima, i na kakav način da ga pozdravimo, a da budemo što pristojniji...vrijedno smo učili, mali broj učenika je imao jedinice.

Mnogo smo pomagali jedni drugima, nije bilo privatnih časova, nego smo se družili i učili zajedno...nezamislivo je bilo da se kasni na čas, takođe, da se učenik raspravlja sa profesorom.

– Da li ste zadovoljni svojim radnim mjestom? Da li biste se odlučili ponovo za isto? Biste li nešto mijenjali da možete?

Zadovoljna sam, ponovo bih isto odabrala, iako jeste teška profesija, ali koliko god je teška, rad sa djecom me ispunjava i vraća me u doba moje mladosti. Uz učenike smo i mi uvijek mlađi. Veoma smo loše plaćeni, to bih mijenjala...plata nam, zaista, nije dovoljna motivacija za rad, ali profesori su prosto takvi – mala pri-

manja nas ne sprečavaju da izgaramo na svom poslu, da prenosimo svoja znanja - ljubav prema mladom čovjeku i odgovornost prema njemu mnogo je jača od plate.

– Da li je lijepo biti profesor? Je li lijepo raditi u školi? Je li zahtjevno?

I lijepo je i zahtjevno je raditi kao profesor...već sam objasnila zašto je lijepo, a zahtjevno je jer naš posao ne prestaje sa zvukom zvona koje oglašava kraj časa...mi časove pripremamo i kod kuće, pismene i testove pregledamo kod kuće... Lijepo je biti i odjeljenjski starješina, stvaramo tješnju vezu sa učenicima i njihovim porodicama, odjeljenjski starješina sam bila punih 25 godina.

– Biste li podijelili sa nama neku anegdotu koje se rado prisjetite? Sigurno ih je bilo i iz učionice i iz zbornice?

Prije nekih 15 godina, nekako odjednom, postalo je moderno sakrivanje školskih torbi među učenicima, počeli su da mi se žale, sjećam se bilo je to 4. brodomašinsko odjeljenje, učenik se požalio da mu nema knjiga, poslije 15 minuta istrage našli smo knjige koje je njegov drug bacio kroz prozor... tada sam im rekla da se više ovakva scena ne ponovi...

Sledeći čas, naravno, ponovila se scena, ista priča... učenici su brzo zaboravili što sam im rekla prošlog časa i ja razmišljam kako da ih kaznim, nije mi se do tada nikada desilo da mi sakrivaju torbe i to uporno, nisam znala što da radim - da ih izbacim, neću...da dam jedan, neću...i sine mi ideja ☺ učionici su bili ogromni, zeleni ormani i toj dvojici učenika kažem: Podite do ormana, otvorite ga, uđite unutra i zatvorite vrata, i oni, iako u čudu, me poslušali ☺☺☺ ... nastavila sam sa časom... negdje na pola časa, skoro da sam i zaborabila gdje sam ih poslala ☺...kad neko kuca...trgnem se...a oni su: Izvolite... jedan otvara vrata i pita: Prof. možemo li malo otvorit vrata, nemamo vazduha... Odjeljenju i meni, a i njima je bilo veoma simpatično...uglavnom, više se na mom času knjige nisu sakrivale ☺

Iz zbornice ću izdvijiti jednu koju će odlično razumjeti sve kolege koje su nekada ručno pisale upisnice. Jedne školske godine...ulazim u zbornicu, nosim sveske za pismeni i dnevnik, jedva se vidim iza te hrpe koju nosim u rukama – a u zbornici sjedi kolega Slavko...ispred njega već gotova upisnica, prije roka gotova upisnica, to podvlačim, vrlo je bitno da je upisnica gotova prije roka ☺ Pored te, uredno popunjene, upisnice bila je i šoljica kafe...evo živo se sjećam – ja sam, nehotično, dok sam spuštala dnevnik i sveske za pismeni...prosula tu šoljicu kafe! Kolega Slavko je promjenio sve boje, kafa se prolila po upisnici...Bilo mi je strašno krivo...morao ju je pisati ponovo, muka je to, znamo svi mi koji smo nekada, rukom, danima pisali upisnice...morao ju je pisati ponovo, doduše... imao je kada jer ju je i nako završio prije roka ☺ Nisam mu pomogla da je ponovo napiše, jer onda ne bih stigla svoju u roku napisati...a slaba sam sa rokovima ☺ Sada se smijem, malo se i šalim...ali zbilja mi je bilo užasno krivo!

– **Jeste li ikada radili van prosvjete?**

Radila sam tri godine u ondašnjoj Industriji ležaja, današnjem DAIDO –u, u njihovom računskom centru koji je bio u formiranju. Nakon te tri godine, počinjem da radim u prosvjeti do danas.

– **Kako ispunjavate svoje slobodne vrijeme? Šta radite kada niste profesorica? Imate li neki hobи?**

Kada nisam profesorica, i dalje ostajem majka, supruga, drugarica...Kao majka perem, pegljam, kuvam, brinem, veselim se...kao i sve majke svijeta, kao supruga, volim, pomažem i razumijem...ma sve je to isprepletano... svakako nađem vremena i za sebe...sa drugaricama volim da prošetam, popijem kafu, častim sebe i njih dobrom krempitom ☺

Moj hobi su slikanje kristalima i pletenje...pletem džempere, šalove, kape...I slikanje i pletenje me raduju, smiruju...spojim lijeo i korisno...uživam dok se bavim hobijem, a hobi ima i svoj produkt...ostaju mi slike i odjevni predmeti. A volim pogledati i neku seriju ☺

– **Imate li neku poruku za svoje učenike i za svoje kolege?**

Učenicima poručujem da uče, da im je znaje najveće bogatstvo, da budu uvijek spremni pomoći jedni drugima.

Kolegama poručujem da još više pazimo i prepoznajemo trud i zalaganje koji ulaze u djecu, bar mi da podržavamo jedni druge, kada nas već društvo ne prepoznaće u pravoj mjeri kao stubove društva i napretka...a mi to jesmo...mi gradimo temelje i mi smo čvrsti stubovi.

Slika 27. Slikanje kristalima - radovi prof. Dragane

22.2 Intervju sa profesoricom Snježanom Sučević

– Otkud ljubav prema sportu? Kako i kada ste odlučili da je baš sport ono što želite da studirate i ono čime želite da se bavite u životu?

Ljubav prema sportu gajim još od najranijeg djetinjstva. Prvo sam počela da se bavim baletom, od šeste godine, poslije četiri godine odlučila sam se za rukomet. Dakle, moja misija počinje sa prvim ulaskom u sportsku dvoranu... Kada je sport u pitanju bilo je oscilacija, ali podrška roditelja me je dovela do prvaka države i lige šampiona, a kada je u pitanju bio odabir profesije i fakulteta tu dileme nije bilo.

Snježana Sučević

– Odabrali ste i da budete profesorica sporta, predmeta koji zna biti omiljeni za mnoge učenike?

Po završetku jezičke gimnazije nije postojala dilema oko odabira daljeg životnog poglavlja. Cilj je bio postavljen, a motiv jasan... Želim da radim u školi! Tada sam samo imala svijest o tome šta želim, ali da će to biti ovoliko zadovoljstvo, mogla sam samo da naslutim.

– Koliko su se vremena promijenila od trenutka kada ste Vi bili u učeničkoj klupi do danas?

Sada kad razmišljam o tom vremenu (mog školovanja) sjećam se da sam uživala i radovala se svakom času fizičkog vaspitanja i sportskih aktivnosti.

Završila sam Zrenjaninsku gimnaziju u kojoj su uslovi za rad bili na visokom nivou, počevši od kabineta za biologiju, informatiku, učionica i, naravno, sale za sport i fizičko vaspitanje.

– Da li ste zadovoljni svojim radnim mjestom? Da li biste se odlučili ponovo za isto? Biste li nešto mijenjali da možete?

Počela sam da radim u srednjoj školi u Herceg Novom 2012.godine, kao profesorica fizičkog vaspitanja, zdravstvenog obrazovanja i higijene. Kako nije bilo časova koji su vezani direktno za moj poziv -sport- odlučila sam da promjenim sredinu i prihvatom za mene, moram priznati, jedan od najvećih izazova, a to je posao u Srednjoj pomorskoj školi u Kotoru, na mo-

dulu koji je usko vezan za moj životni poziv – posao profesora sporta. Kada me pitate da li sam zadovoljna i da li bih nešto mijenjala, moj osmijeh govori više od hiljadu riječi. Svakog jutra sa osmjehom krećem na posao!

– **Da li Vaš posao podrazumijeva cjeloživotno učenje? Kako se usavršavate?**

Kao i drugi poslovi i moj posao u sali zahtijeva konstantno usavršavanje, pogotovo što se tiče pedagogije i psihologije, živimo u modernom vremenu i pristup djeci na času mora biti prilagođen duhu vremena u kojem živimo. Svako dijete je jedinka za sebe, iako rade u grupi. Čak moramo motivisati za sport jer je sport vještina kojom ne mogu vladati svi jednako, niti jednako odgovoriti na naše zahtjeve, zbog toga mi moramo imati vodeću ulogu u tome kako bi im pokazali koliko je sport zapravo važan u životu svakog pojedinca. Kroz stručne i druge seminare dopunjavamo svoje znanje stečeno kroz fakultet, igračku karijeru i rad sa djecom.

– **Da li je lijepo biti profesor? Je li lijepo raditi u školi? Je li zahtjevno?**

Ja nikad nisam imala dilemu kada je profesorski posao u pitanju, nisam se dvoumila niti razmišljala o alternativi, možda zvuči ludo... ali je tako. Najljepše je raditi sa omladinom, ali je ujedno najzahtjevnije jer mi, prije svega, moramo biti primjeri u svakom smislu i odgovoriti na svaki njihov zahtjev, biti strpljivi i profesionalni u svakoj situaciji i na svakom mjestu.

– **Jeste li ikada radili van prosvjete?**

Ne, nisam radila, a nisam ni razmišljala o nekom drugom radnom mjestu kao alternativi. Radom u školi i sa djecom ostvarujem svoje snove i mislim da to učenici veoma dobro osjetе. Njihova povratna informacija je moj motiv i potvrda da sam na pravom putu.

- **Kako ispunjavate svoje slobodne vrijeme? Šta radite kada niste profesorica? Imate li neki hobи?**

Kada nisam profesorica onda sam trenerica, uglavnom - svaki dan sam u opremi ☺

Svoje slobodno vrijeme takođe provodim u sportskoj sali, trenirajući djevojčice rukomet i mini rukomet u Herceg Novom. Dugo godina sam i sama igrala rukomet... sa 18 godina sam potpisala prvi profesionalni ugovor. Igrala sam do 27-e godine kada mi je život doveo iz Novog Sada u Herceg Novi u kojem sam i počela kao trener... i danas sam aktivna po pitanju rukometa, ali sada već kao veteranka.

- **Imate li neku poruku za svoje učenike i za svoje kolege?**

Što se tiče učenika, mogu ih, po svom primjeru, savjetovati da se bave sportom, jer će im se rad koji ulože u sport vratiti kasnije u životu... u godinama kad za to dođe vrijeme. Za mene i moj osjećaj, vrijeme je stalo... Kao da mi je 27 godina (a već 9 godina imam taj osjećaj ☺). Tješi me to što i đaci tako kažu. A za kolege ...organizacija kolektivnog fitnesa za bolje raspoloženje ☺

- **Snježo, počeli ste da radite u školi prethodne školske godine. Šta modul Sport donosi učenicima? Šta izučavaju kroz taj modul? Koji su benefiti za učenike?**

Program je sjajno osmišljen. Meni kao nastavniku daje mogućnost dodatne kreativnosti jer ima i teorijske i praktične nastave, a uslovi za rad u našoj Školi su odlični.

Tokom prošle godine, kada sam počela sa ovim modulom, učenici su stekli dosta znanja o anatomiji i kineziterapiji, a kroz praktičnu nastavu naučili su kako vježbama da isprave određene deformitete lokomotornog aparata, kako da poboljšaju određene motoričke sposobnosti, u cilju boljih kako rekreativnih tako i profesionalnih rezultata i kako bi lakše odgovorili na zahtjeve nastave.

Početkom prošle godine, izvršila sam početno mjerenje motoričkih sposobnosti i kroz program tokom cijele godine izvodila nastavu u cilju poboljšanja istih, kako bi u junu opet izvršili završno mjerenje i uporedili rezultate. Na taj način učenici su zapravo postali svjesni značaja ovog modula u njihovom daljem razvoju.

Kroz program, učenicima su dostupni biciklo ergometri, teretana, kao i mala sala za izvođenje kinezi vježbi.

Teorijsku nastavu izvodimo u učionici.